

תייר מקומי

שם המחבר : אלעד ארנון

כתובת : חנתון ת.ד 203 מיקוד 1796000

טלפון נייד : 0523-256298

דואר אלקטרוני : eladarnon@gmail.com

שחמט	3
בבפנים	4
ניסיון צבאי	5
לוחמי הגטאות	6
בוכה על הבדידות	7
אמת	8
אלקודס	9
תמונה במדבר	10
נוף מדבר	11
אוי כנרת	12
אלימות	13
בין הצפירות	14
וינה	15
ברלין	16
התחשבנות עם ירושלים	17
תייר מקומי	18
רכבת העמק	19
הר פרנץ	20-21
פרס נובל ברוח	22
בריאה	23
אברהם	24
ויגשו האחים	25
תולדות	26
ויצא	27
אקסודוס	28
עמלק	29
בצלאל	30
תפילת המצורע	31
האזינו	32
ביכורים	33
תפילת חיים לימים נוראים	34
חירותי	35 - 36
מסביב לעולם	37
שירת הודיה	38
תבשילנו	39

שח-מט

לְלוּחַ הַשְּׁחֻמָּט שְׁלִי
פָּלְשׁוּ חִילִים זָרִים
בְּקִשׁוֹ לְהַכְתִּיר לָהֶם מְלֶדֶד חֲדָשׁ
עִם מְלֶכָה אֶפְרָה שְׁתִּשְׁמֹר עָלָיו
נִסִּיתִי לְעַצֵּר אוֹתָם
לְהַסְבִּיר שְׂזָה לֹא לְפִי הַחֻקִּים
אֲבָל הֵם לֹא הִקְשִׁיבוּ לִי
וְנִצְחוּ.

הַלוּחַ הַתְּמַלֵּא כָּלִים אֶפְרַיִם
אֵין לָהֶם עִם מִי לְשַׁחֵק
פְּשׁוּט נִצְבִים עַל הַלוּחַ
וּבֹהִים..

בפנים

מתחיל בצפרניים
לועס אגודל
חוזר לתוך הבשר
נכנס דרך הפתח
שנפער בבשר החשוף
העין פוגשת בנריד הפועם
מבקשת מהרגל לדחוף
"קדימה עד לעורק הראשי"
רוצה לראות הכל
מה הולך שם בפנים.
כמו אורפיאוס – כך אני בגופי
במסע להציל את נשמתני.
ובטורם נגלו לי פניה,
נעלמה.

ניסיון צבאי

הייתי תותחן
זה שמדיק למטרה
שיושב בבטון הטנק
ודואג שהפגזי פגע
אמנו אותי להיות מדיק
איך לתקן סטייה
לעבד היטב עם פגזות
לדבק במשימה
כשפגעתי, הרגשתי
כאלו הצטיינתי במבחן
תחושת אשר הציפה אותי
"מטרה" קראתי בקסדת הקשר
השמדתי חתיכת פח
גם אם ידעתי שתכליתה לדמות
מתקן כמו שלי, בו יושב אדם כמוני
זה לא היה חשוב
אותי אמנו להיות מדיק
ואיך לתקן סטיות.

לוחמי הגטאות

בהדָרְכָה הַבָּאָה
אוּלֵי תִגְרַד לִי דְמַעָה
כְּבָר כְּמָה חֲדָשִׁים
שְׁאֲנִי מְנַסָּה
לְהַרְגִישׁ
אֶת הַמְּקוֹם הַמּוֹיָר
שֶׁבְחַרְתִּי
מְקוֹם שֶׁל חַיִּים חֲדָשִׁים
כִּד נִתְבַקְּשָׁתִי לְסַפֵּר
וּמְכַל מְקוֹם שׁוֹרֵק כְּאֵן הַמְּנִת
כְּמוֹ שִׁיר מְאָרָץ רְחוֹקָה
שֶׁנֶּשְׁזַר בְּתַעֲשִׂית הַזְּמַן שֶׁל חַיִּי
בְּעוֹד יוֹם הַדָּרְכָה

בוֹכָה עַל הַבְּדִידוֹת
דְּמָעָה זֹלָגַת בְּפָנִים
מַחְנִיקָה גְרוֹן
מְדַגְדָּגַת וְשֵׁט
בוֹעֵטָת בְּקֶבֶה
נִסְפָּגַת בְּדָם.

אוּ לְהִפְדֹּד
מִמַּעַלָּה הַקֶּבֶה
לְהִבְלֵ הַפֶּה
בְּהִגָּהָ אֶלְמָת
לְאֹוִיר הָעוֹלָם.

אמת

מפחד שלא תראי
את האמת
שאת מבקשת לראות
כי אני
מסתיר לפעמים.

הנה מסתובב בנו
גלגל השנים
וחוץ קשאנחנו בולעים

אם המלה בבריתנו
לא תתגלגל
מה שאר לנו
בשמן החיים

השתיקה תעלה חלודה
יתקע הגלגל
וימה שישאר לך
לראות
זו אמת
עירמה
מפחדת.

כמו לפני
הנגיסה מעץ הדעת
בגן אלהים.

אלקודס

בְּשֵׁאֲנִי שׁוֹמֵעַ אֶת הַמֶּלֶךְ אֱלֹקִי
אֲנִי מִדְּמִינְךָ עִיר קְדוֹשָׁה
חֲצוּיָה בְּסִפּוֹן
מִדְּמִמָּת.

אֲנִי מִדְּמִינְךָ אֶת אַחֲוֹתַי יְרוּשָׁלַיִם
לְבוֹשָׁה בְּשִׂמְלָה לְבָנָה
וּבֹכָה.

אֲנִי מִדְּמִינְךָ אֶת יַעֲקֹב וְעֵשָׂו
רָגַע לְפָנַי הַחֲבוּק
בְּשִׁנְיֹת הָאֲחֵרוֹנוֹת שֶׁל הַפֶּחַד.

אֲנִי רוֹצֵה לְהֶאֱמִין בְּאַחֲרִית הַיָּמִים
לְדַקֵּלֶם נְבוּאָה בְּשִׁפְתַי הַקְּדוֹשׁ
אֵין לִי מַלְיָם חוּץ מִמֶּךָ אֱלֹקִי
הַשָּׂאֵר נִבְלַע בְּדַמָּה
מִשְׂאִירָה לִי רַק פֶּתַח לְקַלְלָה עֲמוּמָה
כּוֹס אוֹחֲתֶכָּ אֱלֹקִי,
נָא אוֹחֲתֵנִי.
לָמָּה כּוֹאֵב לִי לוֹמֵר בְּשִׁפְתֶיךָ
שֵׁאֲנִי יְהוּדִי

תמונה במדבר

רְכָסִים שׁוֹלְחִים
זְרוּעוֹת לְתוֹךְ הַנַּחַל
בְּנִייעוֹת קְלוֹת
מְטוֹפְפוֹת
מְשֻׁב קָלִיל שֶׁל רוּחַ
מְנַשִּׁים חוֹלוֹת נוֹדְדִים
בוֹרִידִים מְתַפְתְּלִים בְּעָרוּצִים.
חֹד הָהָר מְסַתֵּיר עֵנָן
נוֹגַע בְּשָׁמַיִם
מְדַגְדֵּג לְאֵינְסוֹף
אֶת כְּפוֹת הַרְגָּלִים.
אֲנִי יוֹשֵׁב עַל הָאֲבָנִים
כְּצוֹפֶה בְּתַמוּנוֹת בְּגִלְרִיָּה
שֶׁל אֱלֹהִים
הוּא צֵר אוֹתָן הַרְבֵּה
לִפְנֵי שְׁהִייתִי
יִהְנוּ מִמְּנָה
הַרְבֵּה אַחֲרֵי
אֲבָל אֲנִי כָּאֵן עַל הָאֲבָנִים
יוֹשֵׁב וּמְבִיט
בְּרַגַע נְצַחִי בְּחַיִּי

נוף מדבר

עצמת הרעש

של השקט

במעלה הקר

בילב מדבר

לקול זמזום יצורים מעופפים

בבהק אור שמש

בכחול נצחי שמימי

על צרור אבנים חדות

דוקרות

בין נשימה לנשימה

אני ממקם בתמונה.

רוח מנשבת באזני

לוחשת לי סודות,

לתוך הנאדי

מתנקזות מחשבות

עולות במעלה הקר

נעלמות בנצח מדבר.

זמן רוידף

בפתולי שביל

מבקש לכבל אותי בכבלים

ואני בנשימות עמקות

שולח אותו לאקרף אלפים

של גרגירי מדבר

מנפץ אותו בחד הקר

במבט למעלות

צועק תפלה

לתוך עצמת הרעש

של השתיקה

נאלם בתוכה.

אוי כנרת

בין הרמה לגליל
מצפון לבקעה ולעמק
שוכן ביב השופכין של המדינה
ימת כנרת
שם אפטר להטיל כל רפוש
שנה לכל ארח ונפש
להשליך כל פסלת אשפה
ולהשאיר ערמות של פסלת מסכה
ואם נשארה נקדה ירקח בסביבה
אל דאגה היא כפר תשחת
על ידי האח הבא
אז יאללה באלאגן
עם ישראל חי
עד מתי?

אלימות

אלימות היא חמור טוב

למשורר וליוצר

לסוקר ומשדר

למאמין ולקנאי

לשומר ולעורך

מונעת מתודעת אמת

צועקת עם ישראל חי!

רוצה שלום –

כזה שיתנו לה לשדר,

כי אלימות היא חמור עבודה טוב!

בין הצפירות

מחמם לי מרק
לארוחת ערב
משליך ירקות לסיר
ורואה איך הם מבעבעים
מעלים ניחוח מנחם.

אני יודע
שאת המרק הזה
לא זכלו להכין בגטו
ואני לא אבשל לעצמי
אם לא אפריש מעשר זכרון
ברגע הזה, בסופו של יום.

וינה

נָחָה הַשָּׁעָה עַל וִינָה
לְלֶחֶם מִכֶּסֶה עַל הָעִיר
הַסְּפָקָתִי לְהַפִּיר אֹתָהּ
לְטִיֵּל קֶצֶת
לְהַנּוֹת מִהַשִּׁיר

הַלִּיד מִתְנַגֵּן בְּעוֹרְקֶיהָ
בֵּין כָּפָר מְרֻפָּזִית לְרַחוּב
צְלִילֵי שְׁקִשׁוּק כְּרֻפּוֹת
מוֹבִילוֹת מְשֻׁפְחוֹת לָרֵב,
מְרַגְּשִׁים אֶת הַקְּלָסִי פֹה
בְּסִמְטוֹת הַרוֹקְדוֹת
בְּקֶצֶב הַוִּלָּס
אַחַת שְׁתֵּי שְׁלוֹשׁ
אַחַת שְׁתֵּי שְׁלוֹשׁ..

וּפְעַם בְּיוֹם
רוֹטֵט בָּהּ מִיָּתֶר
כְּזֶה מִיֵּן חֵד מְכַעֵר
צוֹרֵם דִּיסוֹנָנְס מִהֶעֱבֵר
פֹּה גְרֵשׁוּ
פֹּה הַכּוּ
פֹּה פְּרֵשׁוּ דְגָלִים לְכָל עֶבֶר
וְהַקְּצָב הַקְּלָסִי מְצַלֵּף בְּצַעְדֵי
אַחַת שְׁתֵּי שְׁלוֹשׁ אַחַת שְׁתֵּי שְׁלוֹשׁ..

מִחֻשְׁבָּה עוֹטְפֶת בֵּין הַתְּחוּשׁוֹת
אִם יֵשׁ בֵּית בִּירוּשָׁלַיִם, אֶפְשָׁר מוֹיִנָּה לְהַנּוֹת

ברלן

לִלְכֹת בָּהּ

וּלְהַרְגִישׁ

שְׂאֵי אֶפְשֶׁר לְצַעַד בָּהּ

צָעֵדוּ בָּהּ עַד כָּאֵב

אֵי אֶפְשֶׁר לְכַעַס בָּהּ

מִנְפָצֵת בְּצוּרָה כָּל כֶּף יָפָה

יֵשׁ בָּהּ מְסֻבּוֹת שֶׁל מָוֶת

וְאַבְל שֶׁל חַיִּים

יֵשׁ בָּהּ מְאוּרוֹת בַּחֲשָׁךְ

וַיִּדְעָה שֶׁל רֵצַח חוֹתֶכֶת בְּקִלְלוֹת הָאֲוִיר

יֵשׁ בָּהּ חֲצֵאִים,

יֵשׁ בָּהּ רְבָעִים,

יֵשׁ בָּהּ אֵת הַשָּׁלֵם הַכִּי יָפָה

וְהִיא כְּלָה רְסִיסִים.

לְטַיֵּל אֶתָּה

וּלְהַבִּין

שְׂאֵין מָה

הַכֹּל פְּתוּחַ כָּאֵן

וְעַם זֹאת כָּל כֶּף סָגוּר

אֵיךְ אֶפְשֶׁר לְפַתֵּחַ אֶת הַלֵּב

לְכָל כֶּף הַרְבֵּה כָּאֵב

שׁוֹמְעִים בָּהּ מִנְגִינָה בּוֹעֲטָת

וּמְצַעֵד אֶלֶם בְּלִי צוּעֲדִים.

רוֹאִים בָּהּ אֶת צְבָעֵי הַקִּשְׁת

שְׂמִילְעֲדַת לְעוֹרִים.

התחשבנות עם ירושלים

פְּתַחְתִּי חֲלוֹן הַדְּלָקָתִי סִיגְרָה,
נִשְׁפָּתִי לְתוֹךְ חֲלַל חֲכָמָה
נִשְׁפַּחַת, בְּתוֹךְ יָם אֲנָשִׁים
רְצִים.
הוֹפְכִים עוֹרָם –
חוֹשְׁפִים שָׁנִים,
כְּמוֹ חֲדֵי כְּתָרוֹ שֶׁל דָּוִד,
שׁוֹכֵב תַּחַת אֲבָנֵי עִירוֹ.
הִבִּיאֵנִי הַמֶּלֶךְ הַדָּרִיו,
נִסִּיתִי לְהַעִירוֹ – לִשְׂוֹא!
עֲנֵי עֵשׂוֹן מִתַּפְזָרִים בְּלוֹלָאוֹת הַמִּמְח
וְנִקְשָׁרִים בְּרֹאֵה הַחֲרָדָה
לְשָׁלוֹם הָעִיר,
לְשָׁלוֹם תּוֹשְׁבֵיהָ,
מְשַׁלְמִים מְסִי שְׁמִים סְגוּרִים
מֵאַחֲרֵי מַחְסוֹמִים.

שׁוֹטְרִים מְעֻשְׁנִים לְהַעֲבִיר זְמַנָּם
בְּשִׁמְרָה, מְבַקְשִׁים בְּחֻצֵי עֲבָרִית
חֻצֵי עֲרָבִית – "גִּיב תְּעוֹדָה".
זְכָרוֹן בְּאוּר – אֲדִי מִלְחָמָה.
כָּאוֹן כְּתָב הַמֶּלֶךְ אֶת שִׁיר הַשִּׁירִים,
יְרוּשָׁלַיִם הַעוֹדָה אוֹהֶבֶת שִׁירָה?

תייר מקומי

הולך בסמטאות הזמן
כביש מתפתל בין חומותיך
צמת דרכים של קדשה
צלעות ארזים חבויים בבטנך
כאן נוכח המלך בארמונו
לבנות בית לאדונו.

כתליך חרושי צלקות
גורדי שחקים באדמה
מה לי ולך, שלם?
אני דור המולטימדיה
ואת שושנת המקורות.

אברך מבקש
"בוא תניח תפלך"
ומחוץ לחומה כבישים סואנים.
גם את כמו כלן
הפכת מטרופולין.
לד המשביר מאהל מחאה
אני מחריש,
מגביר צעדי, ממחר לעבודה.

רכבת העמק

במסלת הרפבת הישנה
קרון אחד נשאר מאחור
פרק את זכרונות נוסעיו
בירידה חדה ומסכנת
לתוך תהום הזמן.
קרון שני עוד משתרך
מבקש להמשיך
לשקשק, לדחוף קדימה
רגעים שנאספו משנותיו
מפזרים רסיסי ברזל לרגליו.
קרון שלישי קרוב לקטר
מושך במאמץ
מהרהר אם לגרר את הישנים
או להשאירם בחניון מאבק,
ונה החדש דבוק לקטר
נוסע בתדירות אחרת
כאלו לא רוצה להיות קרון רפבת
פורש כנפים של מטוס,
צף על האויר כאנית קסמים
לפעמים נתקע, מסרב לנוע
לפעמים צועק – "קדימה, למטרה!"
אך.. הקטר לא שומע
הוא דוהר לבדו
משאיר שבל זכרונות
שקיו כאן פעם רכבות..

הר פרנץ

(לסופר פרנץ קפקא)

אם היית יודע

בר כוכבא כוזב

את מקומי היום

אולי היית מתגלגל אחרת

מחליף רגלים קצרצרות מהושיע

במדי זית על רגלים חטובות

שעברו אמונים ורצו לגבעות

יצא לי לכבש כמה פסגות

כי התאפשר לי כאן

ואתה נביא פצוע

מבולל בשפות נכר

כבשת עבורי

ואולי עבורנו

את הדעת על הזר והמוזר.

אנחנו כל כך רחוקים

אני הולך על אדמה

ואתה אי שם במרחבים

מקטלג בלשונות רבות

עשו אותנו באותה מכונה

בדגם צאצאי משה רבנו הנבוכים

אבל היום שלי יכול הנה להיות המחר שלך

דוברת רנה

גיטן טאג

מין הר קפקא פרנץ

אני יכול לומר

בעברית של חול אדמת קדש

חרטו כאן את מלותיך

לתוך גופה של העברית

מתחמות במגמת הספרות
של משרד החינוך הציוני
נשענות על מדפי הספרים
לא רחוק מהרצל ובובר
לעתים מנערות מאבק בגדה
של סטודנטית צעירה
שבקשה או נשלקה
גם היא,
להתפתב אתך

פרס נובל ברוח

אל תענה להם דילן
למבקשים לעשותך זוכה משלהם
זכית בשלך, להיות איש בעולם
לא יהודי משלנו, לא אח, לא חבר
לא אזור הממסד הליברלי
אחד שאליה מתקשרים להודיע..
לבוש בבגדיך,
ג'וקר מחבילת קלפים פזורים,
גנד פיטן בודד ברחבי מולדת רחבת ידיים
את המלים שלך כתבת מקורות חיים
את הפרסים תקצר בשלותך המפקפקת
תנשף למפוחית הקסמים שלך
את תפלת הצדק של אנשים נכשלים.

תגיד להם, בלי לענות,
שלא נצליחו להשיג אותך
להלבישך בחליפה מהדגרת.
בפריטה קלילה ובתמליל חושף עולה נוספת
תשארו אזור של כבוד בעולם
יהודי נודד מבקש תשובה נשאת ברוח..

בריאה

את היום השמיני
ברא למשוררים
שיכתבו בשיר אחד
לעם אחד
את ספר הספרים.
אחד מהם פשע
ספר ספורים אחרים
בגללו שרף את כלם
נותרו אוזדים עשנים
הם מזכירים לנו ברגעים קטנים
את להט החרב המתהפכת
שמתירה לחוש טעמה של שירה
במסכת כאב יצירה

מהגרוש נותרו צלמי רמזים
כח הרצון
וצער היאוש
ביניהם גוסס חפץ הבחירה
זכר את היום השמיני לקדשו
כי בו ידעת טעם כפירה

אברהם

כְּשֶׁהִלַּכְתָּ הִלַּכְתָּ
כִּתְבֵי אָבִיךָ זְנוּחָתְךָ
פָּרַצְתָּ דְרָכִים לְכַבּוּשִׁים
קִנִּיתָ רְכוּשׁ נִצְחָתְךָ מְלָכִים
הִפְכָתָּ אֵב לְפָרָא אָדָם
צוּעַק אֶת בְּרִיתְךָ עַד זֹב דָּם
אֶת בְּנֶדֶךָ הַקָּטָן פְּגִשְׁתָּ
אֲחֵרֵי שְׁהִפְכָתָּ לְאֵב שֶׁל כָּלָם

הֵאֵם הִגַּעְתָּ בְּדַרְךְךָ בְּהֵאֵל הִלַּכְתָּ
הֵאֵם מִצָּאתְךָ אֶת אֲשֶׁר בְּקִשְׁתָּ?
כַּכּוֹכְבִים בְּשָׁמַיִם יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ
כַּגְּוִי חוֹל מֵאֲמִינִים בְּדַרְךְךָ
הֵאֵם בְּאֵמַת הָאֲמִנָתְךָ
שְׁהִלַּכְתָּ אַחֵר הַקּוֹל,
שֶׁבְנִיךָ מְשׁוּעִים לְדַעַת?

וְהוּא מְלֵא גְעֻגוּעַ
לְאָדָם שְׁחִתְךָ בְּבִשְׂרוֹ
בְּהִנָּפֶת סָבִין בְּעוֹלָלוֹ
בְּמִלָּה מְהַדְּהֶדֶת הַבְּטָחָה
שְׁכָל תְּכִלִּית הָאָדָם – אֲמוֹנָה

ויגשו האחים

בְּכִי גָלָה יוֹסֵף פָּנָיו לְאֶחָיו
בְּנֵהְרוֹת סוֹחֲפִים עֲנִיִּים אֶל אָרֶץ שְׁפַע
עַל מִטְלָטְלֵיהֶם בְּשִׁינָה
לְקוֹל קְרִיאַת הַמִּשְׁבִּיר
לְאָרֶץ גִּשּׁוֹן בָּאוּ
לְהִקָּים לָהֶם בַּיִת וְעִיר.

הֵם יָדְעוּ כִּי דָמוֹ עַל יְדֵיהֶם
וְהוּא רַק בְּקִשׁ וְהִזְמִין
אֶת אֶחָיו הַצָּעִיר, אֶת בְּנִימִין
עַל גַּעְגּוּעָיו לְאָבִיו שָׁאַל
"הֲעוֹד אָבִי חִי?"

קוֹלוֹ שָׁמַע יַעֲקֹב
בּוֹ הִדְהִד אֱלֹהִים
עַם יִשְׂרָאֵל הִתְפַּזֵּר בְּגוֹיִם
עוֹד יָבוֹא אֲלֵיכֶם מִשָּׁה
וְאִתּוֹ חוֹזֵר חֲלִילָה
פַּעַם רָעַב וּנְטִישָׁה
פַּעַם שְׁגִשׁוּג וְהִבְטָחָה

כָּךְ הָעַם נָע וְנָד בֵּין הַזְּמַנִּים
לְבוֹשׁ כְּתוּנַת פְּסִים.

תולדות

לְרַבָּקָה כְּאַבָּה הַבְּטוֹן
היא יְדָעָה שְׁזָה הַהֲרִיּוֹן
אֲבָל עִם זֹאת כְּאַב לָהּ יוֹתֵר
וְהיא בִקְשָׁה לְבָרֵר
הָאֱלוֹ תְּאוּמִים
שֶׁכֶּף רַבִּים לְפִתְחוֹ שֶׁל עוֹלָם?

זֶה מְחַפֵּשׂ אַחֵר הַצִּיד לְמֵאֲכָל
וְזֶה בָּצַל אִמּוֹ יוֹשֵׁב
פְּגִישָׁה בְּרַגְעֵי שֶׁל רָעֵב
וּמְשִׁים שֶׁנֶּאֱחָה עִזָּה
זֶה נֶצַל אֶת חִלְשָׁתוֹ
הַעֲרִים עַל הַבְּכוֹרָה
וְזֶה מְחַפֵּשׂ אַחֲרָיו לְהַרְג
דוֹרֵשׁ נִקְמָה.

יְבוֹא יוֹם וַיִּחְפְּשׂוּ אִישׁ אֶת אָחִיו
לְסֵלַח, לְקַבֵּל בְּאַהֲבָה,
אֲבָל אִזּוֹ תִּפְרָץ שׁוֹב הָאֵיבָה
שֶׁמְזַכֵּרָה אֶת הַצּוֹר:
מִמַּעַיִן יִפְרְדּוּ!
וְהֵם לְתוֹךְ מַעְגַל דָּמִים יִשְׁאַבוּ
כָּל מְבַקְשֵׁם לְחַיּוֹת בְּכַבּוֹד
בְּרָחִים אֲדָמָה קְרוּעָה
מְשׁוּעֵת לְהוֹצִיא מִתּוֹכָהּ
שְׂנֵי לְאֻמִּים אָחִים,
חַיִּים בְּאַחְוָה..

ויצא

בָּרַח אֶל הַחַלּוּם
שָׁם תִּמְצָא תְּשׁוּבָה
וּפְרָצֶת נִמָּה וְקִדְמָה
כָּל כּוּוֹן בּוֹ תִבְחַר –
יְהֵא שְׁלֵד!
מִתּוֹד מְנוּסָה
תִּפְגַּע בְּמִקּוֹם
בּוֹ מְלֹאכִים יְבֹאוּ
מְרִדֵת מַעְלוֹת
מִשְׁלִבֵי אֲדָמָה
שְׁהִיא שְׁלֵד,
לְגִלוֹת בָּהּ אֶת הַהִבְטָחָה
נִכְבְּשֵׁת בְּיַסּוּרֵי אֶהְבָּה.

עוֹד תִּשׁוּב אֵלַיָּה בְּהֶמוֹן רַב
יִשְׁרָאֵל אֶתָּה, חוֹלֵם הַחַלּוּמוֹת
יִצְאוּ מִמֶּדֶד דִּירוֹת
שִׁירוֹת, שִׁירוֹת,
לְחַפֵּשׂ אַחַר מְקוֹמָם.

אקסודוס

"שִׁלַח אֶת עַמִּי וַיֵּחֲגוּ לִי בַמִּדְבָּר"

וַנֵּצֵא בְשִׁמוֹתֵינוּ

בְּשִׁמוֹת בְּנֵינוּ וּבְנוֹתֵינוּ

לְאַרְץ חֲדָשָׁה

בְּדֶרֶךְ לֹא בְרוּרָה

אֶל מְקוֹם לֹא יָדוּעַ

עָלֵינוּ שָׁמַעְנוּ מִסְפִּירֵי אֲבוֹת

וּבְצוֹ אֱלֹהֵי שְׁנֵגֶלֶה לְרוּעָה

אֵתוּ גִלְדָּה בְּאַמוֹנָה

כִּי מֵה נֹתֵר אַחֲרֵי חַיִּים בְּפֶרֶךְ

טַעַם חֹמֶר וּלְבָנָה.

כִּד מִתְחִיל הַסְּפִיר הַמֶּכֶר בְּעוֹלָם

שֶׁנִּחְרַט עַל אֲנִיַּת מַעֲפִילִים "אֶקְסוֹדוֹס"

וְהִבִּיא, שׁוֹב דֶּרֶךְ הַיָּם

קְבוּצַת מְאַמִּינִים

לְמִלְחָמָה עַל הַבַּיִת

בְּאַרְץ חֲדָשָׁה.

עמלק

זָכַר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה לָךְ
כְּשֶׁהֵייתָ עַיִף וְגַע בְּדָרְךָ
בְּרָגַע עָמוּס שֶׁל הַרְהוּר
הִגִּיעַ בְּכָל כַּח הָעָרְעוּר
לְמִשְׁכָּךְ אֶל מְבוֹךְ הַסְּפָקוֹת
לְעֲצֹר אוֹתְךָ בְּלִכְתָּךְ בְּדָרְךָ.

זָכַר, וְאֵתָה תִּשׁוּשׁ מִמְּכֻשׁוֹל
מֵאֲבִדוֹן הַמְּקוֹם הַמְּכָר
בְּחַפְזֵי אַחַר בֵּית זָר
לְשֵׁם הַנְּחָה אוֹתְךָ הָאֱלֹהִים לְגִשְׁת
וְהוּא אַחֲזוּ בְּעַקְבְּךָ וְחָסַם אֶת הַדָּרְךָ.

כָּל מָה שֶׁבָּד מִכָּה, וּמִבְקֵשׁ לְגִדֵּעַ
מִחָה אֶת זְכָרוֹ מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם
לֹא תִקְרָא לוֹ בְּשֵׁם
לֹא תִפְיֵר בּוֹ פָּנִים
כִּי חֲלִילָה מִהָרִים נָדָד עַל אָדָם
שֶׁנִּבְרָא בְּצֶלֶם אֱלֹהִים.

עֲמֶלְק זֶה

נָצַב בְּשִׁבְלֵי חַיִּיד
שׁוֹלֵחַ זְרוּעוֹת לְהַסִּיט
שִׁכַח אוֹתוֹ – הוּא מְכֻשׁוֹל
הַמִּשָּׁד בְּדָרְךָ עַד שְׁיַפֵּל.

בצלאל

בצל האל

יבנה בן אורי

במלאכת מחשבת

ידיו ידים עובדות

כך אמר איש האלהים

מעדת מאמינים.

עוד הרוח מנשבת והצמא לדור הנכונה

יודע האדם כי רב הערף

בעבודת המלאכה:

בדיו יחבר, ומתח היריעה

יחשב את המדה הנכונה

ידקדק בחתוך השיטה

לעשות את בית העם

משכון האמונה.

משה שהביא את התורה

בה גואה אמונה ומפעמת

לא שכח את עושה המלאכה

שבנה משכון תפארת.

ארוח חוסה בצל האהל

לעיר אלהים, בית מקדש

מבימת בית הכנסת בגליציה וצנעא

לבנון משודים, ומטה הקרנה

שכון לזוגות צעירים

ובתים שוכנים על הארץ

עוד ממשיכים אנשי המלאכה.

לו יהי ותחזקנה ידיהם בנשרה!

תפילת המצורע

אֵיִה הַדְּרֹךְ לְכַהֵן
לְהִטְהַר מִנְּגַע מַחֲלָה
לְבֹא בָּהּ לְקַבֵּל אֶת הַבְּרָכָה
לְשׁוֹב אֶתָּה לְחִיק חֲבֵרָה
כִּי הָעוֹר הָעוֹטֵף אֶת הַגּוֹף
מִגִּלָּה אֶת הַצַּעַר שֶׁבַּפְּנִים
וְאִז אֵי אֶפְשֶׁר
לְהַסְתִּיר אֶת הַפְּצָעִים.

דְּרָכִים רַבּוֹת יִשָּׁנֶן
לְפָגַע אוֹ לְהַפְּגֵעַ
רַבִּים הֵם הַשְּׁבִילִים
בְּדֶרֶךְ חֲזָרָה
לֹא כָּל דָּבָר אֶפְשֶׁר
לְחַלֵּץ מִן הַנֶּגַע
אֲבָל הַרְצוֹן לְהִטְהַר קַיָּם
נֹשֵׂם מִתּוֹךְ הַגּוֹף
שְׂרוּצָה לְסִלַּח
לְהַתְּנַקּוֹת
לְהַפִּיץ פְּצָעִים פְּתוּחִים לְצַלְקוֹת.

אֵיִה הוּא הַכֹּהֵן
אִישׁ סוֹד מְרַפָּא חֲכָמָה
אוּלַי בְּסוֹבְבִים אוֹתִי
שׁוֹכְנֵת הַבְּרָכָה

האזינו

הוא קרא את השירה
נתן בקולו את כל
הוא רצה שידעו
שיאזינו
אחר כך נאסף אל ההדים שהשמיע
והפך עצמו להד
שמהדהד בשיחותינו
בין המדקדקים המתפלגים
לכופרים המבקרים
וכלנו מאזינים עד היום
לאיש שהוא שעלה להר
למשות את עצמו מעל משא אבותינו
עם נבל ולא חכם

ביכורי

פְּרוֹת הַעֶצֶב וּפְרוֹת הַצָּחוֹק
אֲשֶׁכּוֹל שֶׁל נַחַת וְשֶׁל מִכְאוֹב
אָבִיא זְרָעֵי סוּדוֹת שֶׁל הֶעֱתִיד לָבוֹא
וְגִרְגִירִים מִתְקַתְקִים שֶׁל זְכוּרוֹת
(אֶעֱטֹף אוֹתוֹ בְּחֹמֶר קַל)
שֶׁלֹא יִהְיֶה קִשָּׁה לְסַחֵב
אֲשֶׁא אוֹתוֹ בְּשִׁתִּי יְדֵי
הַיּוֹם יוֹם חַג לְבִכּוּרֵי

תפילת חיים לימים נוראים

בְּשׁוֹפָר שְׁלִי אֵין שְׁבָרִים וּתְרוּעָה
יֵשׁ נְשָׁמָה שְׁקֵטָה
שְׁרוּצָה לְקִרְאָה לְמִי שְׁשׁוּמַע
לְאַהֲבָה אֶת הַטּוֹב וְלִלְמַד אֶת הָרַע

הַתְּפִלָּה שְׁלִי מְכוֹנֶנֶת לְמַקּוֹם הָאֶפֶר
שֶׁם אֵין צְדָק וְאֵין אֶמֶת
יֵשׁ סְפָקוֹת מְלַטְשִׁים יוֹתֵר וּפְחוֹת
יֵשׁ מַחְשְׁבוֹת, דְּאֶגוֹת
וּרְסִיסִים שֶׁל תִּקְוָה

אֶת הָעוֹלָם שְׁלִי כְּבָר לֹא יִתְקַנּוּ
לְפַעֲמִים יִלְטְפוּ, יִשְׁקוּ פָּרַח, יִטְעוּ עֵץ
יְנִיחוּ לְטֹבַע לְהִתְקַיֵּם
הוּא יִמְשִׁיךְ לְהִסְתוֹבֵב עַל צִירוֹ
אֶפְשָׁר לְהֵאֵט כְּשִׁשׁוּאֵלִים שְׁאֵלוֹת

בְּחֻשְׁבוֹן הַנֶּפֶשׁ שְׁלִי
הַפְּקֻדוֹתֵי הַרְבֵּה רְצוֹן טוֹב
וְתִקְוָה לְשָׁנוּי
בְּכָל פַּעַם שְׁאֲנִי מוֹשֵׁךְ מִמְּנוֹ חִיוֹךְ
הַזְכוּת מְכַסֶּה עַל הַחוּבָה

בְּכַנִּיסָה לְשָׁנָה חֲדָשָׁה
אֲנִי לוֹקֵחַ אֶת תַּרְמִיל הַזְכָּרוֹנוֹת
פוֹרֵק אוֹתוֹ בֵּין תְּאֵי הַמַּחַ
נוֹשֵׁם אֶת שְׁאֵהֲבָתִי
וְנוֹשֵׁף אֶת הַכָּאֵב לְחָלָל..

חירותי

אומרים שהיא שם
מרחפת בשקט
כאלו מחוץ למשחק
אומרים שתשוב
אם נצעק מתוך לחש
היא תשמע גם ממרחק.

בינתיים קמים לעוד יום
של חמר ולחם
מקימים את מה שנדרש
בין בקר לערב חדש
אומרים שקרובה
יודעים שטובה
משחררת כל לחץ או מתח פנימי
רוצים בה, שרים לה
יש חג בשבילה – יהודי
כל מנהיג בעולם קורא אליה הבלתי משגת,
שהוא זה שיביא.

בינתיים הולכים לישון
עם תקווה מטשטשת
שתהפך מחר לאבק
בין יום לעוד ערב
צריך להמשיך במשחק
והזמן מתגלגל,
טוחן את הלחם
לעוד יום שנמחק.

חזקה כמו אדם שזעק מהמרד
שבור מעוד יום ששרד
חביבה כמו ילד בגן
שמשחק עם עגן

עצובה כמו יפי שגרש מגן עדן

בודדה, עצמאית, חידה

כלם רוצים בה

והיא בעצמה

רק רוצה להיות בהכל

או לא כלום

רק תקרא לה

חרוטי,

חרוטה ברצון העמק ביותר

לצעק: אני כאן!

ולא ללכת עוד

בשבי כחו של הזמן..

מסביב לעולם

קח אותי לסיבוב
על קלנועית קטנה
ונראה מסביבנו
מסתובב העולם

שגיניו בשער לבן
מקמטים מעצמת החיים

כל שנותר רק לראות
את מה שהצלחנו
ביחד לבנות
ולקוות
שימשיך בשלום..

שירת הודיה

הודיה מפחדת מהבית,
ראיתי בעיניי חשש אקטואלי
ששדר לי מתוך מהדורת נשמתה.

יסודות בטון מתנתקים לה,
שפתיה ממלמלות תפלה
"שהם משתחוים להבל וריק,
ומתפללים אל אל לא יושיע".

אביה נושא עיניו,
לחזון שקיעת המושב
אדמה חרוכה,
מספרת חלום שנגדע
מתנתקת מרגלי הודיה.

ביתה נשא אל על,
מעמיסים אותו על מכונה,
"יתנשא ויתחדר שמה דקדשא",
אין ברנד, במדינה.

מסלון השכנים
רומז הקרן
שלחן השבת של משפחתה
ממש זכות שיבה.

תבשילנו

המֶרֶק שֶׁבִשְׁלָתָהּ
הִזָּה דָּלִיל בְּתַבְּלִינִים
הָרִיחַ שְׁגָדָף מִמֶּנּוּ
מִלֵּא אֶת הַבַּיִת
בְּאֹיָרָה שֶׁל עֲטִיפָה עֲדִינָה.

בִּין הַחֲדָרִים עָלָה נִיחֹחַ סַפֵּק
הָאֵם טָעִים, אוֹ דְלוּחַ?

אֲנִי רוֹצָה לְהוֹסִיף עוֹד קֶצֶת
מִכָּל דָּבָר
לְחַזֵּק אֶת מַה שֶׁאֶפְשֶׁר
מִתְּבַשִּׁיל הַמְּנַחָה
שֶׁנִּסְעַד יַחְדָּו
לְחַיִּים טוֹבִים בְּבֵיתֵנוּ,
לְבַשֵּׁל בּוֹ אֶת יַמִּינוּ.

בְּאֲדֵי הַסִּיד בְּקִירוֹת,
מִבְּעַד לְזִגְגִיּוֹת
נִתְעַכֵּל בְּמַעְיוֹ שֶׁל הַזָּמַן
נִשְׁחַרֵּר מִחֲשָׁבוֹת
נִגְלָה תְּהִיּוֹת
מַה טוֹב בְּיַחַד לְהִיּוֹת
עַד שֶׁלֹּא נִרְצָה עוֹד לְהִיּוֹת...